

REPUBLIKA SLOVENIJA
DRŽAVNI ZBOR

Poslanska skupina Slovenske demokratske stranke

Šubičeva ulica 4, 1000 Ljubljana

t: 01 478 95 30, f: 01 478 98 45, e: ps-sds@dz-rs.si, www.dz-rs.si

**Skupina poslank in poslancev
(prvopodpisani Danijel Krivec)**

Ljubljana, 20. maj 2019

Na podlagi 88. člena Ustave Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 33/91-I, 42/97, 66/00, 24/03, 69/04, 68/06, 47/13, 47/13 in 75/16), 19. člena Zakona o poslancih (Uradni list RS, št. 112/05 - uradno prečiščeno besedilo, 20/06 - ZNOJF-1 in 109/08, 39/11 in 48/12) in 114. člena Poslovnika Državnega zbora Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 92/07 - uradno prečiščeno besedilo, 105/10, 80/13 in 38/17) vlagamo spodaj podpisane poslanke in poslanci

PREDLOG ZAKONA O SPREMEMBAH IN DOPOLNITVAH ZAKONA O MEDNARODNI ZAŠČITI

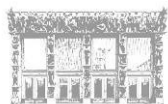
ki vam ga pošiljamo v obravnavo in sprejem po rednem postopku na podlagi 114. in 115. člena Poslovnika Državnega zbora Republike Slovenije.

Na sejah Državnega zbora in na sejah matičnega delovnega telesa bo v imenu predlagateljev sodeloval poslanec **mag. Branko Grims**.

Prilogi:

- Predlog Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o mednarodni zaščiti
- Podpisi poslank in poslancev:

Danijel Krivec
Anja Bah Žibert
Franc Breznik
Nada Brinovšek
Zvone Černač
Boris Doblekar
mag. Karmen Furman
Jelka Godec
mag. Branko Grims

60
LET
STAVBE

Eva Irgl
Janez Janša
Alenka Jeraj
mag. Dejan Kaloh
Franci Kepa
Jožef Lenart
Suzana Lep Šimenko
Tomaž Lisec
dr. Anže Logar
Žan Mahnič
Bojan Podkrajšek
mag. Marko Pogačnik
Marijan Pojbič
Franc Rosec
mag. Andrej Šircelj
Jože Tanko

PREDLOG ZAKONA O SPREMEMBAH IN DOPOLNITVAH ZAKONA O MEDNARODNI ZAŠČITI

I. UVOD

1. OCENA STANJA IN RAZLOGI ZA SPREJEM ZAKONA

Zakon o mednarodni zaščiti (ZMZ-1) je bil sprejet na seji 4. marca 2016. Objavljen je bil v Uradnem listu RS št. 22/16 z dne 25.3.2016. Veljati je začel dne 24.4.2016.

ZMZ-1 je nasledil prejšnji Zakon o mednarodni zaščiti (ZMZ), ki je bil sprejet leta 2007 (Uradni list Republike Slovenije št. 111/07) in je začel veljati v začetku leta 2008. Ob tem velja poudariti, da je bil ZMZ od uveljavitve nekajkrat noveliran. Razlogi za sprejem novega ZMZ-1 je bil predvsem v prenosu prava Evropske unije (EU) (dveh direktiv in določenim podrobnejšim načinom izvajanja Dublinske uredbe) ter uskladitve zakonodaje s področja mednarodne zaščite in subsidiarne zaščite z drugimi državami članicami EU z namenom vzpostavitve skupnega evropskega pravnega sistema.

Cilj ZMZ-1 je bil predvsem uvedba zakonitih, učinkovitih in hitrih azilnih postopkov, ki dajejo potrebno zaščito državljanom tretjih držav in omogočajo njihovo vključevanje v slovensko družbo. Ohranila se je obstoječa raven pravic prosilcev in oseb s priznano mednarodno zaščito, ki v veliki večini predstavlja zgolj minimalne standarde, ki jih morajo države članice upoštevati skladno z evropskim pravnim redom. ZMZ-1 je pri osebah s priznano mednarodno zaščito na novo opredelila pravico do denarnega nadomestila za zasebno nastanitev z možnostjo podaljšanja ob izpolnjevanju integracijskega pogoja udeležbe na tečaju slovenskega jezika. Ukinilo se je pravico do enkratne denarne pomoči, pri čemer se je osebe s priznano mednarodno zaščito na področju socialnih prejemkov izenačilo z državljani Republike Slovenije, in pravico osebe s subsidiarno zaščito do denarnega nadomestila za zasebno nastanitev za družinske člane.

Pred uveljavitvijo ZMZ je področje azila urejal Zakon o azilu iz leta 1999. Do leta 2006 je bil ta večkrat noveliran. ZMZ iz leta 2007 je na novo uredil področje mednarodne zaščite in subsidiarne zaščite v Republiki Sloveniji. Njegov namen pa je bil celovit prenos določb skupnega evropskega azilnega sistema v nacionalno zakonodajo ter uvedba zakonitih, učinkovitih in hitrih azilnih postopkov za zagotovitev potrebne zaščite državljanov tretjih držav, ki so pridobili mednarodno zaščito, in njihove vključitve v slovensko družbo.

Od uveljavitve ZMZ leta 2008 so se pri izvajanju postopkov za priznanje mednarodne zaščite, pri implementaciji pravic prosilcev za mednarodno zaščito in oseb s priznano mednarodno zaščito pokazale pomanjkljivosti, zaradi česar je bil ZMZ konec leta 2009 predmet obsežnejših sprememb in dopolnitev, ki so bile vsebinsko usmerjene na področje mladoletnikov brez spremstva (ureditev sistema zakonitega zastopanja), uvedena je bila brezplačna pravna pomoč na prvi stopnji postopka in bolj dodelan sistem zagotavljanja le-te. Zakon je za prosilce za mednarodno zaščito uvedel žepnino in omogočil dostop do visokošolskega in univerzitetnega izobraževanja, na področju zdravstvenega varstva pa razširil obseg pravic iz zdravstvenega varstva za mladoletnike. Z zakonom se je poseglo tudi na področje listin za osebe s priznano mednarodno zaščito - zaradi uskladitve s pravnim redom EU je bilo uvedeno dovoljenje za prebivanje v novi-kartični obliki, ki vsebuje biometrične zaščitne elemente obrazne prepoznavne in prstnih odtisov, predvideva pa tudi prenovo varnostnih standardov potnega lista za begunca.

V letu 2012 je bila sprejeta manj obsežna sprememba zakona, katere temeljni cilj je bila dopolnitev zakona s prenosom neobvezne določbe Direktive 2005/85/ES, na podlagi katere se je v nacionalni zakonodaji v primeru dvoma v dejansko starost mladoletnikov brez spremstva vzpostavila podlaga za ugotavljanje njihove starosti. Poleg tega se je zakon spremenil in dopolnil tudi zaradi razjasnitve medresorskih pristojnosti pri izvajanju nekaterih določb, zaradi javno-finančne situacije pa je bila ukinjena brezplačna pravna pomoč in podpora svetovalcev za begunce v postopku na prvi stopnji.

V letu 2013 je bila sprejeta novela, ki je povezala razloge in postopek za prenehanje in odvzem statusa mednarodne zaščite. Obenem se je opredelilo tudi pogoje za tolmače ter se te razmejilo do določbe, ki opredeljuje izvajanje te pravice.

Dejstvo je, da so migrantski tokovi vse od časa osamosvojitve Republike Slovenije naprej danes največji varnostni izziv za Slovenijo in Evropske unije. S tega razloga bi morala oziroma mora imeti Vlada Republike Slovenije pripravljene ukrepe in rešitve, parlament pa ima pravico in dolžnost, da se z njimi seznaní.

Ob tem velja opozoriti na dejstvo, da je Republiko Slovenijo migrantska kriza v drugi polovici leta 2015 in v prvih mesecih leta 2016 doletela popolnoma nepripravljeno. Republiko Slovenijo je v času migrantskega vala ilegalno prečkalo skoraj 500.000 migrantov na način, ki je bil očitno nezakonit in v nasprotju s pravnim redom EU. Tega ne smemo ponoviti. Uradni – vladni predstavniki Republike Slovenije so vse do septembra 2015 ostro kritizirali ukrepe nekaterih drugih držav in njihovih vlad, zlasti Republike Madžarske, ko se je ta pripravljala na polno Schengensko varovanje svoje meje z Republiko Srbijo in Republiko Hrvaško s postavljanjem žičnih ograj na meji. Kakršnokoli omenjanje žičnih ograj na meji med Republiko Slovenijo in Republiko Hrvaško je bilo v tistem času praktično prepovedano, eventualni nosilci takih pobud pa so bili s strani vladajoče koalicije in levičarskih medijev označeni za nestrpneže, ksenofobe, strašitelje ljudi in podobno. Tisti, ki so se izpostavili z argumenti v korist varnosti ljudi, so bili obtoženi sovražnega govora. Ko so kasnejši dogodki v celoti potrdili upravičenost njihovih opozoril, se jim ni nihče opravičil, nasprotno začeli so se vrstiti napadi s podtikanjem in druge oblike diskreditacije opozicije.

Iz poročila Policije za obdobje od 1.1.2019 do 31.3.2019 izhaja, da so policisti na območju Republike Slovenije obravnavali 1.639 nezakonitih prehodov državne meje. Število se je glede na enako obdobje preteklega leta povečalo za 148,3 odstotkov. V letošnjih prvih treh mesecih so bili najpogosteje obravnavani državljani Alžirije, Maroka in Pakistana. Marca letos je mimo mejnega nadzora, ki je dejansko luknjičav, v Slovenijo prišlo skoraj petkrat toliko migrantov, kot isti mesec v preteklem letu in to 1020 pretežno moških migrantov v enem mesecu. Lani jih je bilo v istem obdobju petkrat manj (207). Nezakoniti migranti izkoriščajo luknjičav nadzor, ki je očitno postal že splošno znan. Poudariti velja tudi, da je marca letos prečkalo mejo na črno, mimo mejnega nadzora, krepko več migrantov, kot lani prve tri mesece v seštevku in že marca več kot lani aprila. Številke prikazujejo le ilegalne migrante, ki jih je opazila Policija. Tistih, ki jim uspe uiti in jih Policija pri tem sploh ne opazi, statistika ne prikazuje. Po seji Komisije za nadzor obveščevalnih služb, ki je potekala v prvi polovici aprila letos, je njen predsednik izpostavil, da jih je policija za zaprtimi vrati informirala o tem velikem porastu števila migrantov, ki na črno prihajajo iz Hrvaške.

V začetku februarja letos so policisti treh policijskih uprav – Celje, Novo mesto in Koper - preko noči prijeli 14 nezakonitih migrantov. V medijih beremo o tem, da so tihotapci migrantov vedno bolj organizirani, pa tudi nasilni. Policisti so tihotapca migrantov nedavno zasledovali globoko na ozemlje Republike Italije. Na policiste so streljali. Pred dnevi je prišlo tudi do nemira med migranti v Azilnem domu Vič, očitno zato, ker so kapacitete na meji zmogljivosti. Med migranti v omenjenem azilnem domu je prišlo do konfliktné situacije, ki je niso mogli obvladati niti tam zaposleni varnostniki. Varnostniki so se morali braniti s solzivcem, na pomoč so morali priskočiti tudi policisti. Nezakoniti migranti povzročajo škodo na premoženju prebivalcev ob meji. Ljudje so vedno bolj prestrašeni. Pred dobrim tednom dni so štirje ilegalni migranti, ki so nezakonito prestopili hrvaško-slovensko mejo v Beli Krajini, ugrabili 79 letnega domačina, ko je ta delal v vinogradu. Zvezali so ga z vrvjo, stlačili v prtljažnik njegovega avtomobila, se polastili njegovega avtomobila in pobegnili v smeri proti Italiji. Po več urah, so ga pri Sezani izpustili in pot čez mejo nadaljevali sami. Prijeli so jih italijanski varnostni organi. Domačinka je o tem je povedala: »...da je bilo vse dobro organizirano, migranti so imeli dva slovenska vodnika (par), ki se je izdajal za arheologa. Tako sta pristopila k njemu in si ogledala okoliščine.«

Problematika nezakonitega prehajanja schengenske meje se tako ponovno zaostrojuje. Zgoraj navedeni dogodki v zadnjem obdobju kažejo na to, da vlada Marjana Šarca nima nobenega interesa, da bi zagotovila bolj učinkovito varovanje schengenske meje in poskrbela za varnost ljudi in premoženja. Nasprotno. Namera o ustanovitvi sprejemnega centra za migrante na Jelšanah kaže na to, da je politika vlade popolnoma napačna in ne gre v zagotovitvi zaprtja meje za nezakonite prehode, pač pa v smeri njihove legalizacije.

Razprava o varnostnih vprašanjih, povezanih z migracijami moramo je nujno potrebna. Še posebej v luči temeljnega vprašanja obstoja in razvoja Republike Slovenije, zagotavljanja varnosti državljanov in državljanov ter premoženja. Pravica do varnosti ima tudi razvojno dimenzijo in od varnosti bo odvisen nadaljnji razvoj vsake države v Evropi. Menimo, da je zato potrebno čim prej aktivno oblikovati rešitve za temeljna varnostna vprašanja. To še toliko bolj, ker gre pri tem tudi za vprašanja obstoja in razvoja Republike Slovenije.

Republika Slovenija je edina država na poti, kjer je potekal migrantski val, ki še ni spremenila azilne zakonodaje, ki bi sledila pritiskom migrantskega vala in dala ustrezne odgovore nanj. Azilno politiko so zaostri v Nemčiji in Avstriji. Tudi Danska je predstavila nove ukrepe na področju azilne politike (uvedba policijske preiskave prtljage prosilcev za azil, triletno obdobje za združevanje družin, nastanitev migrantov v šotorih itd).

Glede na navedeno, so predlagane rešitve na področju mednarodne zaščite nujne in utemeljene.

2. CILJI, NAČELA IN POGLABITNE REŠITVE PREDLOGA ZAKONA

2.1. Cilji in načela

S predlaganimi rešitvami se bistveno ne odstopa od sedanjih ciljev. S predlaganimi rešitvami se zasleduje načela določnosti, nacionalne varnosti, javne koristi, varovanje ljudi in premoženja, varovanje meja, zaščita schengenske meje.

2.2. Poglavitne rešitve

Predlog zakona v luči zagotavljanja nacionalne varnosti, javne koristi, varnosti ljudi in premoženja zaostrojuje pogoje za priznanje mednarodne zaščite.

S predlogom zakona se opredeljuje rok, v katerem mora tujec, ki želi vstopiti v Slovenijo, pri pristojnem organu izraziti namen za vložitev prošnje in hkrati navesti razloge za to. Tako mora prošnjo vložiti v 3 dneh od vstopa v Slovenijo, pri čemer pa ne more uveljavljati razlogov, ki jih ni navedel, ko je izrazil namen za vložitev prošnje.

Posega se v opredelitev pojmov in sicer kaznivo dejanje za potrebe tega zakona, ZMZ-1. Menimo, da je potrebno upoštevati vsa kazniva dejanja, ki so kot kazniva dejanja predpisana v Republiki Sloveniji.

Povezano s tem se posledično zaostrojuje okoliščine, po katerih se status mednarodne zaščite ali subsidiarne zaščite ne priznata, v kolikor obstaja utemeljen sum, če je oseba na območju Republike Slovenije storila kaznivo dejanje. Standard utemeljenega suma za priznanje statusa je za nekatera kazniva dejanja je v tem členu in zakonu že določen in ne predstavlja nedopustnega posega v domnevo nedolžnosti. O tem odloča pristojni organ za priznanje statusa ali zaščite v okviru predhodnega vprašanja.

Obenem se dopolnjuje določbo, ki opredeljuje, kdaj je prošnja nedopustna in posledično, kdaj se vlogo s sklepom zavrže. In sicer v primeru, če je prosilec (tujec) pred tem storil kaznivo dejanje na območju Republike Slovenije in bil pri tem prijet, ali v povezavi s tem kaznivim dejanjem, ali če je prosilcu druga država članica Evropske unije izrekla pravnomočno odločitev o izgonu. V tem primeru pristojni organ, ki je po zakonu določen za odločanje o tem postopku prošnjo s sklepom zavrže, v sklepu določi tudi rok, ki ne sme biti krajši od treh dni in ne daljši od petnajstih dni, za prostovoljno vrnitev. V kolikor tujec države v tem roku prostovoljno ne zapusti, ravna policija po postopku za odstranitev tujca. V tem delu se upoštevajo določbe zakona, ki ureja področje tujcev. Privede se ga do državne meje, kjer jo je tujec prestopil in napoti čez mejo, ali izroči organom te države.

Prav tako se določa, da je prošnja nedopustna in jo pristojni organ s sklepom zavrže, če je glede na okoliščine njegovega vstopa jasno, da je prosilec v Republiko Slovenijo vstopil iz države, ki je članica Evropske unije. Gre za dopolnitev, ki je bila sprejeta v času, ko je bila ministrica za notranje zadeve mag. Vesna Györköš Žnidar, in sicer marca 2016, ko se je obravnaval in sprejemal nov Zakon o mednarodnem zaščiti. Takšen predlog so v drugi obravnavi na seji Odbora za notranje zadeve, javno upravo in lokalno samoupravo na predlog tedanje največje koalicijske poslanske skupine SMC kot predlog za amandma odbora. V drugi obravnavi na seji Državnega zbora so poslanke in poslanci tedanje koalicije, ki so tudi sedaj del koalicije, v nasprotju z mnenjem tedanje ministrice za notranje zadeve podprli amandma PS Levica za črtanje tega dela. Predlagatelji zakona predlog rešitve v predmetnem zakonu širimo tudi na druge varne tretje države.

Nekdanja ministrica za notranje zadeve mag. Vesna Györköš Žnidar je na seji Državnega zbora dne 1.3.2016 ob drugi obravnavi Zakona o mednarodni zaščiti v zvezi z 51. členom poudarila naslednje: »Veliko govora je o 51. členu oziroma o spremembah 51. člena v Zakonu o mednarodni zaščiti. Tukaj moram povedati, da glede zavrženja prošnje, kot nedopustne v primerih, ko storilec pride oziroma pardon, ko prosilec pride iz tretje varne države. Tukaj moram pojasniti, da je ta določba v celoti usklajena s postopkovno direktivo, še vedno bo šlo za individualno obravnavo, torej prosilec bo lahko še vedno pri osebni razgovoru predstavil dejstva in dokaze in izkazal, zakaj konkretno določena država zanj osebno ni varna. In pa tudi se bo presojalo ali je dejansko imel možnost zaprositi za mednarodno zaščito, torej iz utemeljenih razlogov v zadevni državi. Tako, da ta segment nikakor ni spregledan in tudi mislim, da je povsem jasno, da je to primerno upoštevano.

Kar se pa tiče predlogov, ki se nanašajo na možnost zavrnitve oziroma zavrženja prošnje kot nedopustne, ko je iz okoliščin vstopa prosila jasno, da je v Republiko Slovenijo vstopil iz države, ki je država članica Evropske unije. Tukaj pa je treba poudariti, da trenutna veljavna zakonodaja, s področja mednarodne zaščite na ravni Evropske unije in posledično tudi na nacionalni ravni ne omogoča hitre in učinkovite obravnave v primeru, kadar gre za masovno število prošenj za mednarodno zaščito. Zato ocenjujemo, da je predlog kot sem ga ravnokar navedla utemeljen, da je na mestu. Pri tem se seveda izhaja iz predpostavke, da bi oseba, ki potrebuje zaščito morala za to mednarodno zaščito zaprositi v zanj prvi varni državi, pri čemer se predlagana rešitev omejuje zgolj na države članice Evropske unije. Vemo, da so države članice Evropske unije s protokolom k Amsterdamski pogodbi, se manifestirajo kot varne države izvora. Nenazadnje so tudi vse države članice Evropske unije podpisnice Ženevske konvencije, države članice Evropske unije so tudi zavezane k vzpostavitvi skupne evropske azilne politike oziroma skupnega evropskega azilnega sistema, ki temelji na principu, da je celotna Evropska unija območje svobode, varnosti in pravic, torej odprta za vse, ki jih legitimne okoliščine prisilijo k iskanju rešitve.

Tukaj je prav tako potrebno poudariti, da je na ravni Evropske unije smiselno enak mehanizem predviden tudi v Dublinski uredbi, ki določa pravila za določitev odgovorne države članice za obravnavo prošnje. Vendar pa glede na to, da Dublin vsebuje zelo zapletena postopkovna pravila, ta pravila, ti postopki v povprečju trajajo 5 do 6 mesecev in je torej v situacijah masovnih prihodov neuporabljiv, tako da se dejansko s to rešitvijo, o kateri se pogovarjamo danes, pravzaprav z nacionalnim vzvodom vzpostavi mehanizem iz Dublinske uredbe, ker se Dublin pravzaprav ne upošteva oziroma ne deluje. Potrebno je poudariti tudi to, da je predlagana rešitev opcijaska. Torej, še vedno je glede na strukturo prosilcev za mednarodno zaščito možna vsebinska obravnavo določenih ranljivih skupin, bodisi mladoletnikov brez spremstva ali prošenj iz držav izbora za katere je očitno, da potrebujejo mednarodno zaščito. Vsekakor pa je s predlagano rešitvijo omogočeno boljše obvladovanje migrantskega toka in ne nazadnje glede na to,

da gre za res masovne migracije, se tudi zminimizirajo možnosti za zlorabo azilnih postopkov oziroma postopkov mednarodne zaščite do katerih pa zagotovo vsekakor v danih okoliščinah prihaja.«

3. Ocena finančnih posledic za državni proračun in druga javno finančna sredstva

Predlog zakona ne bo imel finančnih posledic za državni proračun.

Predlog zakona ne bo imel finančnih posledic na druga javna finančna sredstva.

4. Navedba, da so sredstva za izvajanje zakona v državnem proračunu zagotovljena, če predlog zakona predvideva porabo proračunskih sredstev v obdobju, za katero je bil državni proračun že sprejet

Predlog zakona ne predvideva dodatnih proračunskih sredstev za izvedbo zakona.

5. Prikaz ureditve v drugih pravnih sistemih in prilagojenost ureditve pravu EU

Predlagana ureditev ni povezana s pravom Evropske unije, saj pravni akti Evropske unije vprašanj, ki so predmet urejanja tega zakona, ne urejajo.

Prikaz ureditve v drugih pravnih sistemih

Avstrija

Postopek za priznanje mednarodne zaščite poteka v Avstriji po pravilih upravnega postopka, vendar pa zakoni s tega področja vsebujejo tudi vrsto posebnih pravil, ki se nanašajo na postopke mednarodne zaščite in tujcev.

Zvezna agencija za migracije in begunce (*Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl – BFA*) je na prvi stopnji pristojna za odločanje v postopkih mednarodne zaščite. Zvezno azilno sodišče, ki je bilo ustanovljeno leta 2008 kot druga instanca v postopkih mednarodne zaščite, je zamenjalo Zvezno upravno sodišče. Poleg rednega postopka se lahko prošnja obravnava tudi v postopku »na meji«, »pospešenem« postopku, »prednostnem« postopku in v postopku o dopustnosti prošnje.

Šele če se osebi zavrtna prošnja za dodelitev statusa begunca, se ji lahko dodeli status subsidiarne zaščite, če zanj izpolnjuje pogoje (gre torej za enoten postopek). Posebna prošnja za dodelitev subsidiarne zaščite je zato mogoča.

Ko je vložena prošnja za odobritev mednarodne zaščite, organ najprej preveri, ali je ta dopustna ali pa bi morala biti zavrnjena zaradi razloga obstoja varne tretje države ali dejstva, da je za obravnavo prošnje pristojna druga država (na podlagi Dublinske uredbe). Če se prošnja izkaže za dopustno in torej ni zavrnjena, se začne postopek vsebinske obravnave prošnje.

Če je odločba na prvi stopnji negativna, ker je bila prošnja zavrnjena oz. zavrtna iz vsebinskih razlogov, je možna pritožba na Zvezno upravno sodišče. Pritožba, ki je vložena zoper vsebinsko odločitev, je suspenzivno pravno sredstvo, pritožba zoper zavrnjenje pa samo v določenih primerih (npr. če bi sicer obstajala nevarnost za *non-refoulement*).

Možna je tudi pritožba na Višje upravno sodišče. Zadnja možnost je Zvezno ustavno sodišče, če prosilec zatrjuje, da so mu bile kršene ustavne pravice.

Prvostopenjska odločitev mora biti sprejeta v roku šestih mesecih. Rok za izdajo odločbe na prvi in drugi stopnji se skrajša na tri mesece, če je prosilec v priporu ali se je v postopku za pridobitev mednarodne zaščite začel postopek odstranitve iz države. Če ne odloči v roku treh mesecev, ni posledic.

Med postopkom odločanja na prvi stopnji je prosilcu na voljo brezplačna pravna pomoč predvsem v obliki nasveta na BFA, ne pa tudi v obliki prisotnosti na razgovoru. Če prosilcu ni priznan status begunca ali subsidiarne zaščite, mu je na voljo brezplačna pravna pomoč, preko katere mu svetovalec za begunce lahko pomaga vložiti tudi pritožbo na sodišče, vendar pa taka pomoč ne vsebuje tudi zastopanja na sodišču.

Ko prosilec vloži prošnjo za azil, se z njim opravi predhodni razgovor, fotografira se ga in vzamejo se mu prstni odtisi (ti se vzamejo vsem prosilcem, ki so starejši od 14 let). Prosilec dobi najprej t.i. rdečo karto (azilnega doma ne sme), ki jo po prvem zaslišanju na BFA zamenja zelena (ki mu dovoljuje, da se giblje na območju azilnega doma). Ko se prošnja izkaže za dopustno in se obravnava v rednem postopku, prejme prosilec belo karto, kar mu omogoča prosto gibanje po celotnem avstrijskem ozemlju.

Prosilci opravijo razgovor z osebo, ki bo odločala o njihovi prošnji kmalu po vložitvi. Spremlja jih lahko oseba, ki ji zaupajo. Otroci brez spremstva ne smejo biti zaslišani brez zakonitega zastopnika. Če je prosilec preganjan iz razlogov, ki temeljijo na njegovi pravici do spolne samoodločbe, ga mora zaslišati oseba istega spola, razen če zahteva drugače.

Prosilci so lahko nastanjeni v azilnih domovih, kjer imajo na voljo hrano, ali v azilnih domovih, kjer kuhajo sami. Lahko so nastanjeni tudi na zasebnih naslovih. Višina denarne pomoči je odvisna od tega, kje so nastanjeni; letno prejmejo finančna sredstva za nakup oblačil, učenci pa za nakup šolskih potrebščin. Prav tako so vsi zdravstveno zavarovani.

Ženske, družine in otroci brez spremstva imajo lahko v azilnih domovih posebne prostore in nadstropja. Bolni prosilci so nameščeni v prostorih, kjer je za njih poskrbljeno s posebno skrbnostjo.

Delodajalec lahko za prosilca pridobi delovna dovoljenja po treh mesecih od dneva vložitve prošnje za priznanje mednarodne zaščite pod pogojem, da do takrat še ni bila izdana odločba. Otroci, katerih prošnja je obravnavana v rednem postopku, obiskujejo osnovno in srednjo šolo.

Dublinski postopek se sproži v primeru zadetka EURODAC, če ima prosilec potni list z vizo druge države članice in še zaradi nekaterih drugih razlogov, ki jih določa zakon.

Če Avstrija ni odgovorna za obravnavanje prosilčeve prošnje, se ta zavrže in začne se postopek odstranitve. V isti odločbi mora biti tudi navedeno, katera država je odgovorna za vsebinsko obravnavo prosilčeve prošnje.

Če prosilčevi družinski člani v državo ne pripotujejo skupaj z njim, jih mora omeniti v postopku za odobritev mednarodne zaščite. Zahteva se lahko predložitev poročnega ali rojstnega lista, katerih verodostojnost se preverja v posebnih postopkih. Zaradi preverjanja obstoja družinskih vezi se lahko zahtevajo tudi DNA testi. Oče, mati ali drug skrbnik, odgovoren za otroka, ki je dobil status begunca ali subsidiarne zaščite, so družinski člani in se lahko združijo z družino.

V dublinskem postopku se opravi poseben razgovor, na katerem je prisoten tudi svetovalec za begunce. Pri otrocih brez spremstva, je pravni svetovalec hkrati tudi njihov zakoniti zastopnik med postopkom.

Zoper odločitev v postopku dublinske uredbe je možna pritožba na Zvezno upravno sodišče, ki nima suspenzivnega učinka, razen kadar ga sodišče izrecno odobri (to mora storiti po uradni dolžnosti). Sodišče lahko pritožbo zavrne ali pa se odloči, da jo vrne v ponovno odločanje na BFA.

Razloge za pridržanje prosilca natančno določa zakon. Pridržanje je omejeno na primere, kjer je to nujno, da se preuči prošnja oziroma da se izvrši postopek odstranitve na podlagi Dublinske uredbe. Možne so tudi alternative (npr. plačilo varščine, obveznost javljanja).

Pridržanje odredi BFA. Ko je prosilcu odrejen pripor, mora ta prejeti pisno obvestilo o individualnih razlogih za pridržanje v jeziku, ki ga razume in s pravnim poukom. Prosilec lahko vloži lahko pritožbo na Zvezno upravno sodišče, v tem postopku pa ima tudi možnost brezplačnega pravnega svetovanja. BFA je odgovorna za presojo razlogov pridržanja vsake štiri tedne, po štirih mesecih pa razloge za pridržanje po uradni dolžnosti preveri tudi Zvezno upravno sodišče.

Pridržane prosilce lahko obiskujejo pravni svetovalci ter predstavniki UNHCR, nevladnih organizacij, družinski člani pa z nekaterimi omejitvami.

Poljska

Obravnavajo prošnje za odobritev mednarodne zaščite na Poljskem vključuje dve glavni stopnji: prva je vsebinska presoja, ki jo opravi vodja urada za tujce, druga pa pritožbeni postopek na komisiji za begunce. Postopek po dublinski uredbi se uvede, kadar obstajajo kazalniki, da je za presojo prošnje pristojna katera druga država.

Glavni organ je vodja urada za tujce, za katerega je odgovorno ministrstvo za notranje zadeve. Gre za upravni organ, ki je specializiran za zadeve, povezane s postopkom mednarodne zaščite, ter odgovoren za vsebinsko presojo prošnje in za postopke v okviru Dublinske uredbe. Obstaja enoten redni postopek, ki vključuje postopek za dodelitev statusa begunca in subsidiarne zaščite.

Redni postopek za odobritev mednarodne zaščite se na prvi stopnji lahko konča na štiri načine: ali se prosilcu odobri status begunca, ali se prosilcu odobri status subsidiarne zaščite, ali se prošnja zavrne ali pa se postopek ustavi (če je prosilec med postopkom zapustil državo).

»Pospešeni« postopki se nanašajo na prošnje, ki so že na prvi pogled neutemeljene. Postopki o dopustnosti prošnje se pogosto uporabljajo v primeru vnovične prošnje, ki temelji na enakih okoliščinah kot prejšnja. Poljska ne pozna postopka »na meji«.

Komisija za begunce je drugostopenjski upravni organ, ki obravnava pritožbe zoper prvostopenjsko odločitev v vseh vrstah postopkov (tudi z dublinsko uredbo). Pritožba je suspenzivno pravno sredstvo. Komisija za begunce lahko razveljavi prvostopenjsko odločbo, jo spremeni ali potrdi.

Po tem je možna še pritožba na Upravno sodišče, ki ni suspenzivno pravno sredstvo. Na podlagi posebne prošnje se lahko izvrševanje odločbe zadrži za čas, dokler sodišče ne odloči.

Zoper odločitev upravnega sodišča je možna še pritožba na vrhovno upravno sodišče.

Na prvi stopnji mora biti o prošnji odločeno v roku šestih mesecev. Če je prosilec pridržan, poskušajo pristojni organi odločati prednostno. Če o prošnji ni odločeno v šestih mesecih, mora vodja urada za tujce prosilca obvestiti o razlogih za zamudo.

Če o prošnji ni odločeno v šestih mesecih, to tudi pomeni, da se prosilec lahko prijavi v postopek pridobitve delovnega dovoljenja. Vodja urada za tujce mu skupaj z dovoljenjem izda tudi začasno osebno izkaznico, oboje pa velja, dokler ni odločeno o njegovi prošnji.

Osebni razgovor se opravi na Uradu za tujce in je načeloma v rednem postopku obvezen, razen če je mogoče sprejeti odločitev na podlagi že zbranih dejstev ali če prosilca ni mogoče zaslišati (npr. zaradi zdravstvenih razlogov). Razgovor mora potekati v jeziku, ki ga prosilec razume.

Brezplačna pravna pomoč na prvi stopnji in v postopku pritožbe ni vedno mogoča. V okviru države ni zagotovljenega sistema za brezplačno pravno svetovanje, zato ga zagotavljajo predvsem nevladne organizacije, in sicer v različnih oblikah in na različne načine – odvisno od nevladne organizacije. Večinoma te organizacije pomagajo tako pri pravnih vprašanjih, kot tudi pri vsakodnevnih dilemah

prosilcev. Prisotnost pravnega svetovalca pri vsakem razgovoru ni mogoča. Za zastopanje pred sodišči lahko prosilci zaprosijo za brezplačno pravno pomoč, ki jo lahko izvajajo samo odvetniki. Pravna pomoč nevladnih organizacij se tako zagotavlja predvsem v obliki svetovanja med uradnimi urami.

Za prosilce je poskrbljeno tako v okviru azilnega doma (za nastanitev, hrano, obleko itd.), kot tudi zunaj njega, za kar prejemajo finančno pomoč. V obe obliki pomoči je vključena tudi zdravstvena oskrba. Praviloma pa so prosilci nastanjeni v azilnem domu in le redko na zasebnih naslovih.

V večini azilnih domov so organizirani tečaji poljskega jezika in drugi tečaji. Prosilci lahko zapustijo azilni dom kadarkoli in se vrnejo do 23. ure.

Vsem prosilcem, starejšim od 14 let, se vzamejo prstni odtisi za bazo EURODAC. Če obstajajo kazalniki, da bi bila lahko za obravnavo odgovorna druga država, se začne postopek na podlagi dublinske uredbe. V povprečju traja približno šest tednov, preden se prosilca vrne v državo, ki je odgovorna za presojo njegove prošnje za azil.

Za pripor prosilca, ki čaka na odstranitev iz države na podlagi dublinske uredbe, ni zakonske podlage.

Prosilec lahko vloži pritožbo zoper odločitev, sprejeto v postopku dublinske uredbe (ta je suspenzivno pravno sredstvo), in sicer na Komisijo za begunce, nato pa še na Upravno sodišče in Vrhovno upravno sodišče po enakem postopku kot v rednem postopku.

Brezplačna pomoč je nudena s strani nevladnih organizacij na način, kot v rednem postopku.

Na Poljskem obstaja šest varovanih centrov za tujce in dva strožja centra za pridržanje za namen odstranitve iz države. Pridržanje je možno v vseh postopkih za odobritev mednarodne zaščite (o dopustnosti, v pospešenih postopkih, v postopkih z dublinsko uredbo, pri nezakonitem prečkanju meje). Mogoče so tudi alternative priporu npr. plačilo varščine, obveznosti javljanja.

Prosilci so lahko pripti le v izjemnih primerih, ki so natančno določeni v zakonu, in če je to nujno (npr. zaradi ugotavljanja identitete, preprečitve zlorabe azilnega postopka itd.).

Pridržanje odredi okrožno sodišče na zahtevo mejne policije na podlagi specificiranih razlogov. Tudi podaljšanje pripora odredi okrožno sodišče na zahtevo mejne policije. Prosilci so obveščeni o razlogih za pridržanje in o možnostih pritožbe. Slednja se lahko vloži na t.i. regionalno sodišče. Prosilci iz ranljivih skupin, načeloma niso pridržani, razen če to zahtevajo varnostni razlogi, otroci brez spremstva pa sploh ne smejo biti pridržani.

Pridržanje traja največ šest mesecev. Pridržanje prosilcev, ki so v postopku odstranitve, traja največ 18 mesecev.

Prosilci lahko kadar koli zahtevajo, da se jih izpusti iz pridržanja. Zahteva se naslovi na mejno policijo na tem območju, zoper njihovo odločitev pa je možna pritožba na pristojno okrožno sodišče.

Pravni svetovalci, nevladne organizacije in predstavniki UNHCR imajo dostop do pridržanega prosilca.

Zakon določa dostopno brezplačno pravno pomoč v postopku s pritožbo zoper pridržanje. Prošnjo za brezplačno pravno pomoč prosilci naslovijo na pristojno okrožno sodišče, vendar pa ta mehanizem v praksi ni najučinkovitejši, saj večina prosilcev te možnosti niti ne pozna.

Kraljevina Belgija

Postopek za odobritev mednarodne zaščite v Belgiji ima v grobem tri stopnje:

1) pregled meril iz dublinske uredbe, na podlagi katerih se ugotavlja, ali je za obravnavo prošnje pristojna Belgija oziroma Urad za tujce (*Aliens Office – AO*). Ta v začetni fazi sprejema prošnje za odobritev

mednarodne zaščite, opravi registracijo prosilca v t.i. register prebivalstva tujcev, jih fotografira, jim odvzame prstne odtise in z njimi opravi kratek razgovor. Ko prosilec vloži prošnjo pri AO, prejme dokazilo o registraciji in se lahko prosto giblje po ozemlju, če ni pridržan.

2) Če je za obravnavo prošnje pristojna Belgija, sledi vsebinska presoja prošnje, ki jo obravnava komisar za begunce in osebe brez državljanstva (*Commissioner-General for Refugees and Stateless Persons – CGRS*). CGRS je upravni organ, ki je specializiran za obravnavanje prošenj za mednarodno zaščito. Rok za odločitev ni zakonsko določen, razen za nekatere prednostne postopke (ko je npr. prosilec pridržan in se ga lahko obravnava v okviru „prednostnega“ postopka). V postopku pred CGRS mora biti opravljen vsaj en razgovor, ki se ga lahko udeleži svetovalec za begunce in oseba, ki ji prosilec zaupa, zahteva pa lahko tudi prevajalca.

3) Zoper negativno prvostopenjsko odločitev je možna pritožba na svet za pravna vprašanja tujcev (*Council for Aliens Law Litigation, ki je pravzaprav upravno sodišče: CALL*.) Pritožba ima naravo suspenzivnega pravnega sredstva in mora biti vložena v tridesetih dneh od dneva, ko je bil prosilec obveščen o negativni odločitvi. CALL ima nato več možnosti, saj lahko negativno odločitev potrdi, spremeni odločitev in podeli status, jo razveljavi ipd. Opravi se t.i. *pleine jurisdiction* (polni sodni nadzor odločbe).

Pritožba je dovoljena tudi zoper druge negativne prvostopenjske odločitve (npr. pritožba zoper odločitev AO v postopku na podlagi dublinske uredbe ali pritožba, s katero je bila prošnja zavržena), vendar pa ni suspenzivno pravno sredstvo. Prosilec sicer lahko zaprosi, da ima takšna pritožba suspenzivni učinek.

Kot zadnja možnost je predvidena pritožba na belgijsko vrhovno upravno sodišče (*Council of State*), ki prav tako ni suspenzivno pravno sredstvo.

Možnih je več postopkov: redni, »prednostni« postopek, postopek »na meji« in postopek, kjer je prošnja že na prvi pogled neutemeljena (ta naj se v praksi ne bi uporabljal).

Zakonodajca predvideva brezplačno pravno pomoč prosilcem na vsaki stopnji postopka in v vseh vrstah postopkov, tako glede razgovora pred prvostopenjskim organom in zastopanja pred sodiščem, kot tudi glede dajanja pravnih nasvetov. Pravna pomoč pa ni vedno predvidena v postopku pred AO.

Vsi prosilci so upravičeni do nastanitve, obleke, hrane, pravnega svetovanja in drugih oblik pomoči; lahko prebivajo v azilnem domu ali se nastanijo na zasebnih naslovih.

Prosilci lahko delajo na podlagi posebnega delovnega dovoljenja. Delajo lahko tisti, ki v šestih mesecih od vložitve prošnje še niso prejeli odločitve prvostopenjskega organa. Dovoljenje po zakonu ne velja več, ko se postopek konča z negativno odločitvijo CGRS ali CALL.

Prosilci, ki so nastanjeni v azilnih domovih, se lahko vključijo v program integracije in imajo pravico do izobraževalnih tečajev. Upravičeni so tudi do nujne medicinske pomoči.

Vsi prosilci se v EURODAC bazi preverijo takoj, ko vložijo prošnjo pri AO, tako pa se preveri katera država je pristojna za odločanje. Gre za predhodni postopek, kjer AO odloči, ali bo prošnjo sploh predložil CGRS v vsebinsko obravnavanje.

Osebe, za katere se ugotovi, da jih morajo obravnavati druge države, se lahko pridržijo za en mesec, medtem pa AO ugotavlja, katera država je odgovorna. Pridržanje se lahko podaljša še za en mesec. Ko se ugotovi, katera država je odgovorna, je prosilec lahko pridržan še tako dolgo, dokler se ne izvede odstranitev iz države, vendar največ en mesec.

Prosilec se mora udeležiti posebnega razgovora, kjer lahko navede razloge, zakaj se ga ne sme vrniti v pristojno državo za odločanje.

Zoper odločitev o odstranitvi po dublinski uredbi lahko prosilec vloži pritožbo na CALL, ki je nesuspendivno pravno sredstvo.

Kot v rednem postopku je na koncu možna še pritožba na Vrhovno upravno sodišče.

Prosilec, ki so v postopku po dublinski uredbi, je omogočena brezplačna pravna pomoč med postopkom na prvi stopnji in tudi med pritožbenim postopkom. Pravni svetovalec pa ne sme biti prisoten na posebnem razgovoru, kjer lahko prosilec navede razloge, zakaj se ga ne sme vrniti v pristojno državo.

Zakon določa razloge, zaradi katerih je prosilec lahko pridržan, med drugim tudi v postopku po dublinski uredbi, če obstajajo kazalniki, da je za obravnavo pristojna druga država članica EU, vendar še pred dokončno potrditvijo odgovornosti druge države. O pridržanju odloča AO.

Družine z mladoletnimi otroki, ki prošnjo za odobritev mednarodne zaščite vložijo na meji, niso pridržane v centrih za pridržanje, ampak v ustanovah, ki so prilagojene njihovim potrebam. Tudi pridržanje otrok brez spremstva je prepovedano. Za druge ranljive skupine ni splošne prepovedi pridržanja.

Prosilec je pisno obveščen o razlogih za pridržanje in o možnih pravnih sredstvih. Zakon predvideva sodno presojo pridržanja, v postopku katere je prosilcu omogočena brezplačna pravna pomoč.

Pridržanje je prosilec lahko odrejeno za največ dva meseca. V določenih primerih se lahko pridržanje podaljša po zadnji negativni odločitvi, na podlagi katere se oseba odstrani iz države, a celotno trajanje pridržanja ne sme trajati več kot pet mesecev.

Prošnja prosilca, ki je v pridržanju, se mora obravnavati v »pospešenem« postopku in mora biti rešena v zelo kratkem roku.

Do prosilcev v pridržanju imajo dostop pravni svetovalci in predstavniki UNHCR, z nekaterimi omejitvami pa tudi nevladne organizacije in družinski člani.

6. Druge posledice, ki jih bo imel sprejem zakona

Predlagani zakon ne bo imel drugih posledic.

II. BESEDILO ČLENOV

1. člen

V Zakonu o mednarodni zaščiti (Uradni list RS, št. 16/17 - uradno prečiščeno besedilo) se v 2. členu 29. točka spremeni tako, da se glasi:

»29. kaznivo dejanje pomeni kaznivo dejanje, ki je kot kaznivo dejanje predpisano v Republiki Sloveniji;«.

2. člen

V prvem odstavku 31. člena se druga alineja spremeni tako, da se glasi:

» - obstaja utemeljen sum, da je storil kaznivo dejanje;«.

V prvem odstavku 31. člena se šesta alineja spremeni tako, da se glasi:

» - po pravnomočni obsodbi za kaznivo dejanje predstavlja nevarnost za Republiko Slovenijo;«.

V drugem odstavku 31. člena se četrta alineja spremeni tako, da se glasi:

» - po pravnomočni obsodbi za kaznivo dejanje predstavlja nevarnost za varnost Republike Slovenije.«

3. člen

Vsebina 35. člena se spremeni tako, da se glasi:

»Tujec, ki želi vstopiti v Republiko Slovenijo, mora takoj pri pristojnem organu izraziti namen za vložitev prošnje in hkrati navesti razloge za vložitev prošnje. Prošnjo mora vložiti v roku 3 dni od vstopa v Republiko Slovenijo, pri čemer ne more uveljavljati razlogov, ki jih ni navedel, ko je izrazil namen za vložitev prošnje.«.

4. člen

V 49. členu se za osmim odstavkom doda nov deveti odstavek, ki se glasi:

»Če pristojni organ prošnjo s sklepom zavrže na podlagi pete in šeste alineje 51. člena tega zakona, policija tujca privede do državne meje in ga napoti čez mejo ali izroči organom te države.«.

Dosedanji deveti odstavek postane deseti odstavek.

5. člen

51. člen se spremeni tako, da se glasi:

»Prošnjo za mednarodno zaščito pristojni organ s sklepom zavrže kot nedopustno, če:

- je prosilcu mednarodno zaščito že priznala druga država članica Evropske unije, razen če gre za osebe iz VI. poglavja tega zakona,
- se država, iz katere prosilec prihaja, šteje za državo prvega azila na podlagi prvega odstavka 63. člena tega zakona,
- se država, iz katere prosilec prihaja, šteje za varno tretjo državo na podlagi 53. člena tega zakona,
- se na podlagi meril, določenih v Uredbi 604/2013/EU, ugotovi, da je za obravnavo prošnje odgovorna druga država članica Evropske unije ali pristopnica k Uredbi 604/2013/EU;

- če je prosilec pred tem storil kaznivo dejanje na območju Republike Slovenije in bil pri tem prijeto ali v povezavi s tem, ali če je prosilcu druga država članica Evropske unije izrekla pravnomočno odločitev o izgonu,
- je glede na okoliščine njegovega vstopa jasno, da je prosilec v Republiko Slovenijo vstopil iz države, ki je država članica Evropske Unije ali druge varne tretje države.«

6. člen

V 52. členu se v sedmi alineji besedilo »ali ni podal prošnje za mednarodno zaščito v najkrajšem možnem času glede na okoliščine njegovega vstopa« nadomesti z besedilom »ali ni podal prošnje za mednarodno zaščito v roku 3 dni od vstopa v Republiko Slovenijo pri pristojnem organu, če je za to imel možnost«.

V 52. členu se za deveto alinejo doda deseta alineja, ki se glasi:

» - obstaja utemeljen sum, da je storil kaznivo dejanje.«

7. člen

V prvem odstavku 68. člena se četrta alineja spremeni tako, da se glasi:

» - po pravnomočni obsodbi za kaznivo dejanje predstavlja nevarnost za varnost Republike Slovenije.«

8. člen

Besedilo 95. člena se spremeni tako, da se glasi:

»Sankciji za težje kršitve hišnega reda je odvzem statusa begunca ali odvzem statusa subsidiarne oblike zaščite s strani pristojnega organa na podlagi sklepa iz prvega odstavka 96. člena tega zakona ter povrnitev škode.«

9. člen

V 96. členu se črtajo drugi, tretji in četrti odstavek.

Dosedanji peti, šesti in sedmi odstavek postanejo drugi, tretji in četrti odstavek.

PREHODNE IN KONČNE DOLOČBE

10. člen

Vsi postopki, začeti po Zakonu o mednarodni zaščiti (Uradni list RS, št. 16/17 - uradno prečiščeno besedilo), se nadaljujejo in končajo po določbah tega zakona.

11. člen

Minister uskladi Pravilnik o postopku s tujcem, ki izrazi namen podati prošnjo za mednarodno zaščito v Republiko Slovenijo, ter postopku sprejema prošnje za mednarodno zaščito (Uradni list RS, št. 29/17) z določbami tega zakona v enem mesecu od uveljavitve tega zakona.

Vlada Republike Slovenije uskladi Uredbo o načinih in pogojih za zagotavljanje pravic prosilcem za mednarodno zaščito (Uradni list RS, št. 27/17) z določbami tega zakona v enem mesecu od uveljavitve tega zakona.

12. člen

Zakon začne veljati in se uporabljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

III. OBRAZLOŽITEV ČLENOV

K 1. členu

S predlogom se posega v opredelitev pojmov v zakonu, in sicer opredeljuje kaznivo dejanje za potrebe tega zakona. Menimo, da je potrebno upoštevati vsa kazniva dejanja, ki so kot kazniva dejanja predpisana v Republiki Sloveniji.

K 2., 6., 7., 8. in 9. členu

S tem členom se posledično s spremembo med pojmi po tem zakonu spreminja določba, ki opredeljuje, kdaj se tujcu statusa begunca in subsidiarne zaščite ne prizna. Obenem se posledično dopolnjuje določbo, ki ureja, kdaj gre za očitno neutemeljeno prošnjo. Zaostruje se okoliščine in določa, da je potrebno upoštevati vsa kazniva dejanja, ki so kot kazniva dejanja predpisana v Republiki Sloveniji. Standard utemeljenega suma za priznanje statusa je za nekatera kazniva dejanja v tem členu že določen in ne predstavlja nedopustnega posega v domnevo nedolžnosti. O tem odloča pristojni organ za priznanje statusa ali zaščite v okviru predhodnega vprašanja.

K 3. členu

S tem členom se opredeljuje rok, v katerem mora tujec, ki želi vstopiti v Slovenijo, pri pristojnem organu izraziti namen za vložitev prošnje in hkrati navesti razloge za to. Tako mora prošnjo vložiti v 3 dneh od vstopa v Slovenijo, pri čemer pa ne more uveljavljati razlogov, ki jih ni navedel, ko je izrazil namen za vložitev prošnje.

K 4. in 5. členu

Dopolnjuje se določbo, ki opredeljuje, kdaj je prošnja nedopustna in posledično, kdaj se vlogo s sklepom zavrže. In sicer v primeru, če je prosilec (tujec) pred tem storil kaznivo dejanje na območju Republike Slovenije in bil pri tem prijeto, ali v povezavi s tem kaznivim dejanjem, ali če je prosilcu druga država članica Evropske unije izrekla pravnomočno odločitev o izgonu. V tem primeru pristojni organ, ki je po zakonu določen za odločanje o tem postopku prošnje s sklepom zavrže, v sklepu določi tudi postopek odstranitve tujca iz države. Policija tujca privede do državne meje, kjer jo je tujec prestopil in napoti čez mejo, ali izroči organom te države.

S predlogom spremembe celotnega člena se dopolnjuje ureditev, kdaj je vloga nedopustna in sicer, da je prošnja nedopustna ter jo pristojni organ s sklepom zavrže, če je glede na okoliščine njegovega vstopa jasno, da je prosilec v Republiko Slovenijo vstopil iz države, ki je članica Evropske unije. Tudi v tem primeru pristojni organ, ki je po zakonu določen za odločanje o tem postopku prošnje s sklepom zavrže, v sklepu določi tudi postopek odstranitve tujca iz države. Policija tujca privede do državne meje, kjer jo je tujec prestopil in napoti čez mejo, ali izroči organom te države. Menimo, da je takšna dopolnitev upravičena in utemeljena, saj je po navedbah nekdanje notranje ministrice takšen predlog v celoti usklajen s postopkovno direktivo.

Gre za dopolnitev, ki je bila sprejeta v času, ko je bila ministrica za notranje zadeve mag. Vesna Györköš Žnidar, in sicer marca 2016, ko se je obravnaval in sprejemal nov Zakon o mednarodnem zaščiti. Takšen predlog so v drugi obravnavi na seji Odbora za notranje zadeve, javno upravo in lokalno samoupravo na predlog tedanje največje koalicijske poslanske skupine SMC kot predlog za amandma odbora. V drugi obravnavi na seji Državnega zbora so poslanke in poslanci tedanje koalicije, ki so tudi sedaj del koalicije, v nasprotju z mnenjem tedanje ministrice za notranje zadeve podprli amandma PS Levica za črtanje tega dela. Predlagatelj zakona predlog rešitve v predmetnem zakonu širimo tudi na druge varne tretje države.

Nekdanja ministrica za notranje zadeve mag. Vesna Györköš Žnidar je na seji Državnega zbora dne 1.3.2016 ob drugi obravnavi Zakona o mednarodni zaščiti v zvezi z 51. členom poudarila naslednje:

»Veliko govora je o 51. členu oziroma o spremembah 51. člena v Zakonu o mednarodni zaščiti. Tukaj moram povedati, da glede zavrženja prošnje, kot nedopustne v primerih, ko storilec pride oziroma pardon, ko prosilec pride iz tretje varne države. Tukaj moram pojasniti, da je ta določba v celoti usklajena s postopkovno direktivo, še vedno bo šlo za individualno obravnavo, torej prosilec bo lahko še vedno pri osebnem razgovoru predstavil dejstva in dokaze in izkazal, zakaj konkretno določena država zanj osebno

ni varna. In pa tudi se bo presojalo ali je dejansko imel možnost zaprositi za mednarodno zaščito, torej iz utemeljenih razlogov v zadevni državi. Tako, da ta segment nikakor ni spregledan in tudi mislim, da je povsem jasno, da je to primerno upoštevano.

Kar se pa tiče predlogov, ki se nanašajo na možnost zavrnitve oziroma zavrženja prošnje kot nedopustne, ko je iz okoliščin vstopa prosila jasno, da je v Republiko Slovenijo vstopil iz države, ki je država članica Evropske unije. Tukaj pa je treba poudariti, da trenutna veljavna zakonodaja, s področja mednarodne zaščite na ravni Evropske unije in posledično tudi na nacionalni ravni ne omogoča hitre in učinkovite obravnave v primeru, kadar gre za masovno število prošenj za mednarodno zaščito. Zato ocenjujemo, da je predlog kot sem ga ravnokar navedla utemeljen, da je na mestu. Pri tem se seveda izhaja iz predpostavke, da bi oseba, ki potrebuje zaščito morala za to mednarodno zaščito zaprositi v zanjo prvi varni državi, pri čemer se predlagana rešitev omejuje zgolj na države članice Evropske unije. Vemo, da so države članice Evropske unije s protokolom k Amsterdamski pogodbi, se manifestirajo kot varne države izvora. Nenazadnje so tudi vse države članice Evropske unije podpisnice Ženevske konvencije, države članice Evropske unije so tudi zavezane k vzpostavitvi skupne evropske azilne politike oziroma skupnega evropskega azilnega sistema, ki temelji na principu, da je celotna Evropska unija območje svobode, varnosti in pravic, torej odprta za vse, ki jih legitimne okoliščine prisilijo k iskanju rešitve.

Tukaj je prav tako potrebno poudariti, da je na ravni Evropske unije smiselno enak mehanizem predviden tudi v Dublinski uredbi, ki določa pravila za določitev odgovorne države članice za obravnavo prošnje. Vendar pa glede na to, da Dublin vsebuje zelo zapletena postopkovna pravila, ta pravila, ti postopki v povprečju trajajo 5 do 6 mesecev in je torej v situacijah masovnih prihodov neuporabljiv, tako da se dejansko s to rešitvijo, o kateri se pogovarjamo danes, pravzaprav z nacionalnim vzvodom vzpostavi mehanizem iz Dublinske uredbe, ker se Dublin pravzaprav ne upošteva oziroma ne deluje. Potrebno je poudariti tudi to, da je predlagana rešitev opcijska. Torej, še vedno je glede na strukturo prosilcev za mednarodno zaščito možna vsebinska obravnava določenih ranljivih skupin, bodisi mladoletnikov brez spremstva ali prošenj iz držav izbora za katere je očitno, da potrebujejo mednarodno zaščito. Vsekakor pa je s predlagano rešitvijo omogočeno boljše obvladovanje migrantskega toka in ne nazadnje glede na to, da gre za res masovne migracije, se tudi zminimizirajo možnosti za zlorabo azilnih postopkov oziroma postopkov mednarodne zaščite do katerih pa zagotovo vsekakor v danih okoliščinah prihaja.«

K 10. členu

Gre za prehodno določbo, ki določa, da se vsi postopki, ki so se začeli po ZMZ, nadaljujejo in končajo po določbah tega zakona.

K 11. členu

S tem členom se določa rok za uskladitev dveh predpisov s tem zakonom, in sicer, da minister uskladi Pravilnik o postopku s tujcem, ki izrazi namen podati prošnjo za mednarodno zaščito v Republiki Sloveniji, ter postopku sprejema prošnje za mednarodno zaščito (Uradni list RS, št. 29/17) z določbami tega zakona v enem mesecu od uveljavitve tega zakona.

Obenem se določa, da Vlada Republike Slovenije uskladi Uredbo o načinih in pogojih za zagotavljanje pravic prosilcem za mednarodno zaščito (Uradni list RS, št. 27/17) z določbami tega zakona v enem mesecu od uveljavitve tega zakona.

K 12. členu

Člen določa veljavnost in uporabo predlaganega zakona.

IV. ČLENI, KI SE SPREMINJAJO IN DOPOLNJUJEJO

2. člen (opredelitev pojmov)

Posamezni izrazi, uporabljeni v tem zakonu, imajo naslednji pomen:

1. »mednarodna zaščita« pomeni status begunca in status subsidiarne zaščite;
2. »oseba, ki ji je priznana mednarodna zaščita«, je oseba, ki ji je priznan status begunca ali status subsidiarne zaščite;
3. »begunec ali begunka (v nadaljnjem besedilu: begunec)« je državlján tretje države ali oseba brez državljanstva, ki ji je priznana zaščita iz drugega odstavka 20. člena tega zakona;
4. »oseba s subsidiarno zaščito« je državlján tretje države ali oseba brez državljanstva, ki ji je priznana zaščita iz tretjega odstavka 20. člena tega zakona;
5. »Ženevska konvencija« je Konvencija o statusu beguncev, podpisana v Ženevi 28. julija 1951, in Protokol o statusu beguncev, podpisan v New Yorku 31. januarja 1967 (Uradni list RS – MP, št. 9/92);
6. »prošnja« je prošnja za mednarodno zaščito, s katero državlján tretje države ali oseba brez državljanstva zaprosi za zaščito po tem zakonu;
7. »pristojni organ« je ministrstvo, pristojno za notranje zadeve, ki po tem zakonu vodi in odloča v postopkih mednarodne zaščite;
8. »minister ali ministrica (v nadaljnjem besedilu: minister)« je minister, pristojen za notranje zadeve;
9. »uradna oseba« je oseba, ki je zaposlena pri pristojnem organu;
10. »vlagatelj namere« je državlján tretje države ali oseba brez državljanstva, ki je v Republiki Sloveniji in je pred uradnimi organi izrazil namen podati prošnjo za mednarodno zaščito;
11. »prošilec ali prosilka (v nadaljnjem besedilu: prosilec)« je prošilec za mednarodno zaščito ali prosilka za mednarodno zaščito, ki je državlján tretje države ali oseba brez državljanstva in ki je v Republiki Sloveniji podal prošnjo za mednarodno zaščito;
12. »oseba« je stranka v postopkih po tem zakonu;
13. »tretja država« je država, ki ni članica Evropske unije;
14. »državljan Evropske unije ali državljanica Evropske unije (v nadaljnjem besedilu: državlján Evropske unije)« je oseba, ki ima državljanstvo vsaj ene od držav članic Evropske unije;
15. »tujec ali tujka (v nadaljnjem besedilu: tujec)« je oseba, kot jo opredeljuje zakon, ki ureja vstop, zapustitev in bivanje tujcev v Republiki Sloveniji, razen državljanov Evropske unije, prosilcev in oseb s priznano mednarodno zaščito;
16. »oseba brez državljanstva« je oseba, ki je nobena država v skladu s svojo zakonodajo ne priznava za svojega državljana;
17. »izvorna država« je država, katere državljanstvo ima državlján tretje države, ali država, v kateri je oseba brez državljanstva imela svoje običajno prebivališče;
18. »običajno prebivališče« je prebivališče, kjer oseba živi vsaj eno leto, ima središče svojih življenjskih interesov, tam preživlja večino svojega nočnega počitka in ima tam shranjene svoje osebne stvari;
19. »Visoki komisariat Združenih narodov za begunce (UNHCR) (v nadaljnjem besedilu: Visoki komisariat)« je medvladna organizacija, ki je bila ustanovljena leta 1950 z namenom zagotavljanja zaščite in iskanja trajnih rešitev za begunce;
20. »mladoletnik ali mladoletnica (v nadaljnjem besedilu: mladoletnik)« je državlján tretje države ali oseba brez državljanstva, mlajša od 18 let;
21. »mladoletnik brez spremstva ali mladoletnica brez spremstva (v nadaljnjem besedilu: mladoletnik brez spremstva)« je mladoletnik, ki je na ozemlju Republike Slovenije brez staršev ali zakonitih zastopnikov;
22. »ranljiva oseba s posebnimi potrebami« je zlasti mladoletnik, mladoletnik brez spremstva, invalidna oseba, starejša oseba, nosečnica, starš samohranilec z mladoletnim otrokom, žrtev trgovanja z ljudmi, oseba z motnjami v duševnem razvoju, oseba s težavami v duševnem zdravju in žrtev posilstva, mučenja ali drugih težjih oblik psihičnega, fizičnega in spolnega nasilja;
23. »prošilec s posebnimi potrebami glede sprejema ali prosilka s posebnimi potrebami glede sprejema (v nadaljnjem besedilu: prosilec s posebnimi potrebami glede sprejema)« je ranljiva oseba s

- posebnimi potrebami, ki potrebuje posebna jamstva, da bi lahko uveljavljala pravice in izpolnjevala obveznosti glede sprejema, določene v tem zakonu;
24. »prosiliec, ki potrebuje posebna jamstva v postopku mednarodne zaščite, ali prosilka, ki potrebuje posebna jamstva v postopku mednarodne zaščite (v nadaljnjem besedilu: prosilec, ki potrebuje posebna jamstva v postopku)«, je ranljiva oseba s posebnimi potrebami, ki zaradi osebnih okoliščin ne more v celoti uživati pravic in izpolnjevati obveznosti v zvezi s postopkom mednarodne zaščite, ki so določene v tem zakonu;
25. »družinski člani prosilca« so državljani tretje države ali osebe brez državljanstva, ki so skupaj s prosilcem v Republiki Sloveniji in so člani družine, ki je obstajala že pred prihodom v Republiko Slovenijo. To so:
- zakonec prosilca, registrirani partner ali partner, s katerim prosilec živi v dalj časa trajajoči življenjski skupnosti, pri čemer se v poligamni zvezi za družinskega člana šteje le ena oseba, in sicer tista, ki jo določi prosilec,
 - mladoletni otroci prosilca ali osebe iz prejšnje alineje, če so neporočeni, ne glede na to, ali so bili rojeni v zakonski ali zunajzakonski skupnosti ali posvojeni,
 - otrok prosilca, rojen v Republiki Sloveniji,
 - oče, mati ali druga odrasla oseba, ki je za prosilca odgovorna, če je prosilec mladoleten in neporočen,
 - drug sorodnik prosilca, če med njima obstoji življenjska skupnost, ki je v bistvenem podobna primarni družini oziroma ima enako funkcijo, kot jo ima družina, kar pomeni predvsem pristne družinske vezi med družinskimi člani, fizično skrb, varstvo, zaščito, čustveno podporo in finančno odvisnost;
26. »svetovalec za begunce ali svetovalka za begunce (v nadaljnjem besedilu: svetovalec za begunce)« je oseba, ki je imenovana za svetovalca za begunce po določbah tega zakona;
27. »azilni dom ali njegova izpostava« je objekt ministrstva, pristojnega za notranje zadeve, namenjen nastanitvi prosilcev za mednarodno zaščito;
28. »integracijska hiša« je objekt ministrstva, pristojnega za notranje zadeve, namenjen nastanitvi oseb s priznano mednarodno zaščito;
29. »hudo kaznivo dejanje nepolitične narave« pomeni kaznivo dejanje nepolitične narave, za katero je v Republiki Sloveniji predpisana kazen zapora, daljša od treh let;
30. »hudo kaznivo dejanje« pomeni kaznivo dejanje, za katero je v Republiki Sloveniji predpisana kazen zapora najmanj treh let;
31. »nevarnost pobega« pomeni, da so v posameznem primeru podane okoliščine, na podlagi katerih je mogoče utemeljeno sklepati, da bo oseba pobegnila.

31. člen (izključitev)

- (1) Status begunca se prosilcu ne prizna, če:
- že uživa pomoč ali zaščito organov in agencij Združenih narodov, razen Visokega komisariata; kadar takšna zaščita ali pomoč preneha iz katerega koli razloga, ne da bi se položaj prosilca dokončno uredil skladno z ustreznimi resolucijami Generalne skupščine Združenih narodov, je treba prošnjo prosilca obravnavati;
 - obstaja utemeljen sum, da je storil kaznivo dejanje proti miru, vojni zločin ali zločin proti človeštvu, kot jih določajo mednarodni akti;
 - obstaja utemeljen sum, da je pred vstopom v Republiko Slovenijo storil hudo kaznivo dejanje nepolitične narave v drugi državi, tudi če je bilo storjeno zaradi domnevno političnih ciljev;
 - obstaja utemeljen sum, da je storil dejanja, ki nasprotujejo namenom in načelom Združenih narodov, določenim v Preambuli ter v 1. in 2. členu Ustanovne listine Združenih narodov;
 - obstajajo utemeljeni razlogi, da se ga obravnava kot nevarnega za varnost Republike Slovenije, kar se kaže zlasti v ogrožanju varnosti ozemeljske celovitosti, suverenosti, izvrševanja mednarodnih obveznosti in ogrožanju varstva ustavne ureditve;
 - po pravnomočni obsodbi za hudo kaznivo dejanje predstavlja nevarnost za Republiko Slovenijo.
- (2) Status subsidiarne zaščite se ne prizna prosilcu, če obstaja utemeljen sum, da:

- je storil kaznivo dejanje proti miru, vojni zločin ali zločin proti človeštvu, kot so opredeljeni v mednarodnih pogodbah ali predpisih, ki določajo takšna kazniva dejanja;
- je storil hudo kaznivo dejanje;
- je storil dejanja, ki nasprotujejo namenom in načelom Združenih narodov, določenim v Preambuli ter v 1. in 2. členu Listine Združenih narodov;
- po pravno močni obsodbi za hudo kaznivo dejanje predstavlja nevarnost za varnost Republike Slovenije.

(3) Za dejanja, določena v drugi, tretji in četrti alineji prvega odstavka tega člena, in za dejanja iz prejšnjega odstavka se štejejo tudi dejanja napeljevanja in druge oblike udeležbe pri teh dejanjih.

(4) Status subsidiarne zaščite se ne prizna prosilcu, ki je pred sprejemom v Republiko Slovenijo storil eno ali več kaznivih dejanj, za katere je v Republiki Sloveniji zagrožena zaporna kazen, in je zapustil izvorno državo izključno zato, da bi se izognil kaznim, ki so posledica teh dejanj.

35. člen (vstop v Republiko Slovenijo)

Vlagatelj namere, ki izrazi namen, da bi vložil prošnjo za mednarodno zaščito, in je v Republiko Slovenijo vstopil nezakonito ali je nezakonito podaljšal svoje prebivanje, mora to storiti v najkrajšem možnem času. V tem primeru se to ne obravnava kot nezakonit prehod državne meje.

49. člen (odločitev pristojnega organa)

(1) Pristojni organ z odločbo:

- prošnji ugodi v rednem postopku, če ugotovi, da prosilec izpolnjuje pogoje za pridobitev statusa begunca po tem zakonu,
- prošnji ugodi v rednem postopku, če ugotovi, da prosilec izpolnjuje pogoje za pridobitev statusa subsidiarne zaščite po tem zakonu,
- prošnjo zavrne v rednem postopku, če ob upoštevanju dejstev in okoliščin iz 23. člena tega zakona ugotovi, da prosilec ne izpolnjuje pogojev za priznanje mednarodne zaščite,
- prošnjo zavrne v rednem postopku, če so podani izključitveni razlogi, določeni v 31. členu tega zakona,
- prošnjo zavrne kot očitno neutemeljeno v pospešenem postopku, če prosilec očitno ne izpolnjuje pogojev za mednarodno zaščito in je podan razlog iz 52. člena tega zakona.

(2) Ne glede na določbo pete alineje prejšnjega odstavka lahko pristojni organ prošnjo mladoletnika brez spremstva zavrne kot očitno neutemeljeno le v primeru:

- uporabe koncepta varne izvorne države iz 61. člena tega zakona,
- če obstajajo tehtni razlogi za domnevo, da prosilec predstavlja grožnjo za javni red, javno varnost ali državno varnost Republike Slovenije ali je bil zaradi tehtnih razlogov ogrožanja javnega reda, javne varnosti ali državne varnosti odstranjen iz države.

(3) V odločbi iz druge alineje prvega odstavka tega člena pristojni organ določi trajanje statusa subsidiarne zaščite, ki ne sme biti krajše od enega leta.

(4) Pristojni organ družinskemu članu prosilca iz 25. točke 2. člena tega zakona, ki sam ne izpolnjuje pogojev za tako zaščito in pri katerem niso podani izključitveni razlogi iz prvega, drugega ali četrtega odstavka 31. člena tega zakona, prizna enak status kot družinskemu članu, ki izpolnjuje pogoje za priznanje statusa.

(5) Pristojni organ postopek s sklepom ustavi, če prosilec pred izdajo odločbe ustno na zapisnik ali v pisni obliki izjavi, da umika prošnjo.

(6) Pristojni organ postopek s sklepom ustavi, če se prošnja v skladu s tem zakonom šteje za umaknjeno.

(7) Ne glede na določbi petega in šestega odstavka tega člena lahko pristojni organ v primeru, da je bil s prosilcem opravljen osebni razgovor in je na voljo zadosti razpoložljivih dokazov za ustrezno vsebinsko preučitev prošnje ter je dejansko stanje ugotovljeno do te mere, da omogoča izdajo zakonite odločitve, prošnjo zavrne kot neutemeljeno ali očitno neutemeljeno.

(8) Pristojni organ prošnjo s sklepom zavrže, če so podani razlogi iz 51. člena tega zakona.

(9) Če pristojni organ prošnjo s sklepom zavrže na podlagi četrte alineje 51. člena tega zakona, v sklepu določi, katera druga država članica Evropske unije ali pristopnica k Uredbi 604/2013/EU je odgovorna za obravnavo prošnje.

51. člen (nedopustna prošnja)

Prošnja za mednarodno zaščito lahko pristojni organ s sklepom zavrže kot nedopustno le, če:

- je prosilcu mednarodno zaščito že priznala druga država članica Evropske unije, razen če gre za osebe iz VI. poglavja tega zakona,
- se država, iz katere prosilec prihaja, šteje za državo prvega azila na podlagi prvega odstavka 63. člena tega zakona,
- se država, iz katere prosilec prihaja, šteje za varno tretjo državo na podlagi 53. člena tega zakona,
- se na podlagi meril, določenih v Uredbi 604/2013/EU, ugotovi, da je za obravnavo prošnje odgovorna druga država članica Evropske unije ali pristopnica k Uredbi 604/2013/EU.

52. člen (očitno neutemeljena prošnja)

Prošnja prosilca, ki očitno ne izpolnjuje pogojev za mednarodno zaščito, se šteje za očitno neutemeljeno, če:

- je prosilec v postopku navajal samo dejstva, ki so nepomembna za obravnavanje upravičenosti do mednarodne zaščite po tem zakonu,
- prosilec prihaja iz varne izvorne države iz 61. člena tega zakona,
- je prosilec zavajal organe tako, da je dajal napačne informacije ali dokumente ali zamolčal pomembne informacije ali dokumente o svoji identiteti ali državljanstvu, kar bi lahko vplivalo na odločitve,
- je verjetno, da je prosilec zlonamerno uničil ali odsvojil osebni dokument ali potno listino, ki bi pomagala pri ugotavljanju njegove identitete ali državljanstva,
- so prosilčeve navedbe očitno nedosledne, protislovne, lažne, malo verjetne in v nasprotju z dovolj preverjenimi informacijami o izvorni državi iz osme in devete alineje prvega odstavka 23. člena tega zakona, zaradi česar je njegova prošnja očitno neprepričljiva glede trditve, da izpolnjuje pogoje za priznanje mednarodne zaščite,
- je prosilec podal prošnjo samo zato, da bi odložil ali onemogočil izvršitev odločbe, na podlagi katere bi bil odstranjen,
- je prosilec nezakonito vstopil na ozemlje Republike Slovenije ali protipravno podaljšal svoje bivanje in se brez pravega razloga ni javil oblastem ali ni podal prošnje za mednarodno zaščito v najkrajšem možnem času glede na okoliščine njegovega vstopa,
- prosilec noče izpolniti obveznosti v zvezi z oddajo prstnih odtisov v skladu z Uredbo 603/2013/EU,
- obstajajo utemeljeni razlogi za sum, da lahko prosilec pomeni nevarnost za javni red, javno varnost ali državno varnost, ali če je izgnan zaradi tehtnih razlogov javne varnosti ali javnega reda po nacionalnem pravu.

68. člen
(razlogi za odvzem statusa mednarodne zaščite)

(1) Beguncu se status odvzame, če:

- se po tem, ko mu je status priznan, ugotovi eno od dejstev, določenih v prvem odstavku 31. člena tega zakona,
- je bilo njegovo napačno prikazovanje ali izpuščanje dejstev, vključno z lažnimi dokumenti, odločilnega pomena za priznanje statusa begunca,
- obstajajo utemeljeni razlogi, da se ga obravnava kot nevarnega za varnost Republike Slovenije, kar se kaže zlasti v ogrožanju varnosti ozemeljske celovitosti, suverenosti, izvrševanja mednarodnih obveznosti in ogrožanju varstva ustavne ureditve,
- po pravnomočni obsodbi za hudo kaznivo dejanje predstavlja nevarnost za Republiko Slovenijo.

(2) Osebi se subsidiarna zaščita odvzame, če:

- se ugotovi eno od dejstev, določenih v drugem odstavku 31. člena tega zakona,
- so izpolnjeni pogoji iz četrtega odstavka 31. člena tega zakona,
- je bilo njeno napačno prikazovanje ali izpuščanje dejstev, vključno z lažnimi dokumenti, odločilnega pomena za priznanje subsidiarne zaščite.

95. člen
(ukrepi ob težjih kršitvah hišnega reda)

Za težje kršitve hišnega reda se izrečejo:

- pisni opomin,
- ukrep preselitve v druge nastanitvene zmogljivosti urada,
- odpoved nastanitve v nastanitvenih zmogljivostih urada,
- povrnitev škode.

96. člen
(postopek izrekanja ukrepov)

(1) Urad izreka ukrepe zaradi kršitev hišnega reda z odločbo, razen ukrep pisnega opomina, ki ga izreče s sklepom.

(2) Za prvo težjo kršitev hišnega reda urad izreče pisni opomin.

(3) Če oseba s priznano mednarodno zaščito ponovi katero koli težjo kršitev, ji urad izreče ukrep preselitve v druge nastanitvene zmogljivosti urada.

(4) Po drugi ponovitvi katere koli težje kršitve urad izreče ukrep odpovedi nastanitve v nastanitvenih zmogljivostih urada.

(5) Ukrep povrnitve škode urad izreče za težjo kršitev iz 5. točke drugega odstavka 94. člena tega zakona.

(6) Zoper izrečen ukrep iz prvega odstavka tega člena je mogoč ugovor v treh dneh od vročitve. Ugovor se vloži pri pooblaščenemu uradni osebi urada. O ugovoru odloči predstojnik urada.

(7) Ugovor zoper sklep iz prvega odstavka tega člena ne zadrži izvršitve.